

[Keld Andersen]

on til at medvirke til den langsigtede løsning, man her lægger op til.

Derimod tyder meget på, at man allerede fra starten har ønsket at tilkendegive, fra hvilken side i denne sal man ønsker at finde flertal til et nyt boligforlig. Eksemplerne herpå er mange i den redegørelse, ministeren har givet, jeg behøver blot at henvise til redegørelsens punkt 12, der omhandler ejerlejligheder. Denne boligform, der længe har været en alvorlig torn i øjet på regeringspartiet og partierne til venstre i salen, skal nu have en yderligere stramning. Arealkravet ved udstykningen ønsker man sat op til 60 m², og afgiften ved førstegangssalg af ældre ejerlejligheder skal sættes yderligere op.

I løbet af det sidste års tid er ejerlejlighedsloven flere gange blevet revideret, for visse deles vedkommende også med støtte fra det konservative folkeparti. Når vi tidligere har medvirket til stramninger på dette område, har det været ud fra den kendsgerning, at der fandt nogle urimeligheder sted, som vi ønskede at medvirke til at stoppe; jeg tænker bl. a. på de uheldige moderniseringer, der fandt sted efter den såkaldte salamimetode. Denne boligform ønsker regeringen åbenbart at sætte en total stopper for. Jeg behøver næppe at tilføje, at noget sådant vil det konservative folkeparti ikke kunne medvirke til.

Et af hovedelementerne i ministerens redegørelse er den genopstandne tanke om en indeksslåneordning, hvis formål skulle være at nedbringe begyndelseshuslejen og fjerne tilfældige kursmæssige virkninger på boligudgiften – i sig selv jo et ganske smukt mål at sætte sig. Det er dog nok værd at se lidt nærmere på, hvad det vil koste at opfylde en sådan målsætning, og her får vi intet svar i ministerens redegørelse, som blot fortæller, hvor mange millioner kroner i statstilskud der skal pumpes ud i denne ordning. Jeg er heller ikke enig i hr. Knud Damgaards udlægning af indeksordningen, som hr. Knud Damgaard kaldte nytænkning. For mig at se er der ikke megen nytænkning i den. Vi har mødt den før både i Danmark og i udlandet, men jeg forstod på hr. Knud Damgaard, at regeringens redegørelse på det område ikke var ultimativ, så det kan vi måske snakke nærmere om.

Selv synes boligministeren i sin redegørelse at være noget i tvivl om mulighederne for

at afsætte de omtalte indeksobligationer i det såkaldte lukkede kredsløb. Staten skal ifølge boligministerens redegørelse garantere afsætning til en rimelig fast, høj kurs – uden at dette i øvrigt er nærmere defineret – som sikrer, at låntagers begyndelsesydelse er lave end under den nuværende ordning, samt garanterer over for låntager, at stigninger i kapitalydelsen på grund af indeksreguleringen ikke overstiger stigningen i indkomsterne. Skulle det gå helt galt, ønsker boligministeren at sikre långiveren en rimelig forrentning ved, at staten løbende udbetaler et tilskud i forhold til den til enhver tid værende restgæld.

Efter min opfattelse er der her tale om et engagement for staten, der stærkt nærmer sig den totale statsdirigering også på dette område. Faktisk er man meget tæt på den statsfinansieringsordning, som vi oplevede sidst i 1950'erne, hvilket nok kan gøre en og anden betænkelig. Konsekvenserne af at indføre disse indekslån er i det hele taget så uoverskuelige og talmaterialet i ministerens redegørelse så ringe, at man ikke med disse oplysninger alene kan tilslutte sig en sådan ordning og derfor ej heller tage boligministerens redegørelse på dette punkt til efterretning.

Det er min opfattelse, at disse indekslån alene er en medicin, der dulmer smerten, men absolut på ingen måde medvirker til at løse de reelle finansieringsproblemer i byggeriet. Jeg havde hellere set, at ministeren i sin redegørelse havde givet udtryk for regeringens tanker for så vidt angår en ændring af realkreditloven, idet jeg på ministerens tale i forbindelse med Realkreditrådets årsmøde for kort tid siden forstod, at ministeren var enig i mange af de tanker og ønsker, der fra forskellig side har været fremsat på dette område.

Så til det almennyttige byggeri. Netop på et tidspunkt, hvor vi hører om, at den ene kommune efter den anden beslutter at stoppe totalt for socialt byggeri, fremlægger ministeren altså en redegørelse, hvori man ønsker at øge dette byggeri i forhold til de senere år, og på et tidspunkt, hvor det ikke just er boligmangel, der er et af vore største og mest fremtrædende problemer. Det er min ganske bestemte opfattelse, at vi naturligvis ikke kan se bort fra et vist socialt boligbyggeri, selv om jeg ikke er enig med hverken ministeren eller regeringen i den måde, denne del af